

Arrest

nr. 178 531 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.-M.S.K.A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, afkomstig uit Karada, gelegen in Bagdad, waar u woonachtig was tot uw huwelijk op 5 januari 2012. Hierna verhuisde u naar de provincie Salahedin waar u bij uw schoonouders in Al Dijail introk. Deze beslissing was ingegeven door de zorg van uw echtgenote voor haar ouders. Uw beide ouders, broers en zussen wonen allen nog steeds in Bagdad. U bent in het bezit van de Iraakse nationaliteit. Sinds 2009 was u werkzaam als bewaker in de

gevangenis in de kazerne van Al Adala in Kadhimiya, Bagdad. U werkte in een systeem van shiften. Als u werkte verbleef u in uw kazerne in Bagdad en anders keerde u terug naar uw gezin in Al Dijail. Ergens begin juni 2014 begon u van uw overste bevelen te krijgen om gevangenen te mishandelen en te folteren. Tot dan had u nooit dergelijke bevelen ontvangen. U wist wel dat er door andere bewakers gevangenen mishandeld en gefolterd werden in de gevangenis waar u werkte. Dit was zo sinds u daar in 2009 begon te werken. U weigerde evenwel deze bevelen op te volgen en gaf hierbij te kennen dat dit niet tot uw werk behoorde. Uw overste herhaalde dit verzoek hierna nog twee à drie keer. U werd hierbij ook onder druk gezet. Telkens weigerde u dit bevel op te volgen. Sindsdien probeerde u niet meer naar uw werk te gaan. U begon (ziekte)verlof op te nemen. U ontving deze bevelen van uw overste S.H., de verantwoordelijke van de cipers op uw werkplaats. Deze volgde op zijn plaats de bevelen op van de gevangenisdirecteur, A.. In de maand juni van 2014 of meerbepaald 15 à 20 dagen voor u klacht indiende bij de politie op 15 juli 2014 ontving uw familie in Karada een dreigbrief van de sjiiitische militie Asaib Ahl Al-haq (AAH) gericht aan u en vergezeld van een kogel. Dit omdat u weigerde deze bevelen op uw werk op te volgen. Dat AAH zich in u interesseerde komt doordat de directeur van uw gevangenis lid is van deze militie. Rond 7 of 8 juli 2014 was u op straat in de wijk Karada niet ver van uw familiewoning toen een wagen zonder nummerplaat met hierin ongeveer 3 gewapende personen naar u kwam toegereden. U slaagde er niet in via de kleine straatjes te ontkomen. Het was voor u duidelijk dat ze van plan waren geweest u te vermoorden. U bent ervan overtuigd dat het om leden van AAH gaat, aangezien de dreigbrief van hen was gekomen. Een week of 8 dagen nadien, op 15 juli 2014, diende u voor deze feiten een klacht in bij het politiekantoor van Karada. U vertelde hierbij over deze poging tot moord maar liet na uw problemen op het werk hierbij te vermelden. Na 15 juli 2014 keerde u ook niet meer terug naar uw werk. Tot een kleine twee maanden voor uw vertrek uit Irak bleef u wel als cipier in dienst. U deed dit door ziekteverlof en onbetaald verlof op te nemen. Hierna zette u uw werk definitief stop. Na deze poging u te vermoorden had u de beslissing genomen om Irak te verlaten. U had hiertoe evenwel niet direct de kans of de mogelijkheid. Het grootste deel van de tijd woonde u na deze gebeurtenissen bij uw schoonouders in Al Dijail. U leefde een teruggetrokken bestaan en kende bijgevolg in deze periode geen problemen. Op 15 augustus 2015 verliet u samen met uw echtgenote Irak. Jullie vlogen eerst naar Turkije waar jullie ongeveer 10 à 11 dagen verbleven. Vervolgens reisden jullie via Griekenland en de Balkanroute verder naar België. Op 6 september 2015 kwamen jullie beiden in België aan. Na uw vertrek uit Irak werden er door AAH nog 5 dreigbrieven aan u verstuurd, waarvan er 3 bij uw ouders in Karada en 2 bij uw schoonouders werden afgeleverd. U vreest bij terugkeer naar Irak zowel de Iraakse overheid als de sjiiitische militie AAH.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de woonstkaart van uw schoonvader in Dijail; een werkbadge van het Iraakse ministerie van justitie; uw identiteitskaart, uitgereikt te Rusafa, Bagdad, op 16 augustus 2012; uw nationaliteitsbewijs; een kopie van de eerste dreigbrief van AAH aan u heeft gericht; uw huwelijksakte; een kopie van een deel van uw paspoort; twee document betreffende uw klacht bij de politie op 15.07.2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde Irak verlaten te hebben nadat u door de sjiiitische militie AAH werd gevisieerd omdat u als cipier herhaaldelijk weigerde het bevel om gevangenen te mishandelen en te folteren op te volgen. Dit werd u door uw oversten, die banden hadden met AAH, niet in dank afgenomen. U ontving verschillende dreigbrieven van van AAH. Daarnaast probeerde AAH u te tevens te vermoorden.

Allereerst dient hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw ontvangst van dreigbrieven van AAH afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet stroken met de verklaringen van uw echtgenote afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van ontvangst van deze dreigbrieven. U verklaarde voor uw klacht bij de politie op 15 juli 2014 één dreigbrief ontvangen te hebben. U situeerde de ontvangst van deze dreigbrief in de maand juni of 15 à 20 dagen voor u deze klacht ging indienen bij de politie. Vervolgens gaf u te kennen nog 5 andere dreigbrieven ontvangen te hebben. U voegde er evenwel aan toe dat deze allen afgeleverd werden na uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 7, 8 en 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u in de periode voorafgaand aan uw klacht bij de politie op 15 juli 2014 reeds 3 dreigbrieven ontving. Deze zouden volgens haar toen zijn afgegeven bij uw ouders (CGVS echtgenote, p. 4). Geconfronteerd vervolgens met deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen jullie respectievelijke verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat er in die periode voorafgaand aan deze klacht bij de politie 3 dreigbrieven naar jullie werden verstuurd. Vervolgens voegde ze er aan toe dat deze drie dreigbrieven werden afgegeven tijdens jullie gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 5). Uit jullie administratief dossier blijkt evenwel dat slechts één dreigbrief door jullie werd afgegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts weet u het Commissariaat-generaal er evenmin van te overtuigen dat in uw gevangenis een systeem van mishandeling en foltering bestaat waarbij u werd gevraagd hieraan aan deel te nemen. Volgens uw verklaringen bestond dit systeem van mishandeling en foltering van gevangenen reeds sinds het begin van uw werkzaamheden in deze gevangenis in 2009. U slaagde er evenwel niet in hierover een gedetailleerd en concreet verhaal te vertellen. U slaagde er bijvoorbeeld niet in aan te geven op welke wijze gevangenen werden geslagen en gefolterd, op welke schaal dit gebeurde, waar juist in de gevangenis deze praktijken plaatsvonden en wie daarbij betrokken was (CGVS, p. 5). Dit gebrek aan kennis van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en is op zijn minst merkwaardig te noemen voor iemand die beweert gedurende niet minder dan 5 à 6 jaar als cipier tewerkgesteld te zijn in dezelfde gevangenis en die uiteindelijk ook het bevel kreeg zich aan dergelijke praktijken te bezondigen. Als cipier met een dusdanige lange staat van dienst mag verwacht worden dat u nauwgezet op de hoogte bent van het reilen en zeilen in deze gevangenis. Wanneer u hierbij bovendien om meer details werden gevraagd over de wijze en omstandigheden waarop ook van u werd verwacht dat u gevangenen zou mishandelen, slaagde u er evenmin in veel details te geven. Ofschoon u aangaf meermaals het bevel te hebben gekregen om gevangenen te mishandelen kon u hierover geen meer details geven. Zo bleef u bijzonder vaag over waar ergens in de gevangenis u dan deze mishandelingen en folteringen moest uitvoeren (CGVS, p. 5 en 6). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u evenmin tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal eenduidige verklaringen aflegde over wanneer u het eerste bevel van uw overste had ontvangen om gevangenen te mishandelen. Zo gaf u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen 2 à 3 maanden voor 15 juli 2014 het eerste bevel gekregen te hebben om gevangenen te mishandelen (CGVS, p. 5). Wanneer u evenwel later tijdens ditzelfde gehoor tot tweemaal toe opnieuw werd gevraagd wanneer u dit eerste bevel om gevangenen te mishandelen ontving, gaf u ditmaal te kennen dat dit gebeurde een maand à anderhalve maand voor 15 juli 2014 of in de maand juni van 2014 wat toch een opmerkelijk verschil in tijd is (CGVS, p. 6 en 9). U slaagde er tot slot ook niet in duidelijk aan te geven waarom pas in 2014 aan u als cipier werd gevraagd om gevangenen te mishandelen, terwijl dergelijke praktijken reeds bestonden sinds uw binnenkomst in deze gevangenis in 2009 (CGVS, p. 6). Dat het aantal gevangenen was toegenomen kan bezwaarlijk als een overtuigende en afdoende uitleg hiervoor beschouwd worden (CGVS, p. 6).

In het verlengde van voorgaande is het ook opvallend dat de andere dreigbrieven die aan u gericht waren pas toekwamen na uw vertrek uit Irak of dus meer dan een jaar na uw laatste probleem met AAH in Irak. Dat u er evenmin in slaagde van deze andere dreigbrieven enig exemplaar neer te leggen en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal er ook niet in slaagde de ontvangst van deze dreigbrieven duidelijk in de tijd te situeren of aan te geven wat er juist in deze dreigbrieven stond - u zou dit niet gevraagd hebben wat op zich reeds merkwaardig is -, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieraangaande evenmin ten goede (CGVS, p. 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen in Bagdad met AAH als gevolg van uw werkzaamheden als cipier in een gevangenis in Bagdad. Ook uw beweerde ontslag als cipier van de gevangenis van Al Adala komt hierdoor op de helling te staan. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Aansluitend bij voorgaande kunnen er tevens bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde verblijf na uw huwelijk in Al Dijail (provincie Salahedin). Ofschoon u aanvankelijk aangaf na uw huwelijk op 5 januari 2012 tot een week à 10 dagen voor uw vertrek op 15 augustus 2015 uit Irak daar te hebben gewoond en daar ook officieel ingeschreven te zijn geweest, slaagde u er niet in enig document voor te leggen dat uw beweerde (geregistreerd) verblijf daar in die periode effectief kan staven (CGVS, p. 2 en 3). Ter staving van uw verblijf daar legde u weliswaar de woonstkaart neer van uw schoonvader, maar deze heeft geen enkele bewijswaarde voor uw beweerde verblijf daar. U slaagde er evenmin in de hiermee verbonden voedselrantsoenkaart (welke ondermeer de gezinssamenstelling bevat) neer te leggen waaruit uw verblijf daar onder zijn woonstkaart zou blijken. U legde daarnaast wel een Iraakse identiteitskaart neer die op 16 augustus 2012 - of dus na uw huwelijk en verhuis naar Al Dijail - werd uitgereikt te Rusafa, Bagdad. Bovendien bleef u later tijdens ditzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal bijzonder vaag over waar u precies na juli 2014 overal in Irak zou verbleven hebben. U gaf aan het grootste deel van de tijd toen in Al Dijail bij uw schoonfamilie te hebben verbleven (dit was uw hoofdverblijfplaats), maar daarnaast ook toen her en der een beetje, waaronder bij uw familie, te hebben verbleven. Vervolgens gaf u te kennen ongeveer een jaar geleden Al Dijail te zijn ontvlucht voor de oorlog en toen naar uw ouders in Bagdad te zijn gevlucht. U slaagde er vervolgens niet in aan te geven tot wanneer juist u in Al Dijail woonachtig was (CGVS, p. 12 en 13). Het vermoeden bestaat dan ook dat u in deze periode tevens langdurig woonachtig was in Bagdad. In elk

geval kan het CGVS zich geen duidelijk beeld vormen over uw precieze (officiële) verblijfplaatsen in Irak in de laatste jaren voor uw asielaanvraag. Wat er ook van zij, luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal verblijven uw beide ouders, broers en zussen nog steeds in Bagdad en hebben zij daar geen noemenswaardige problemen gekend. U beschikt derhalve over een uitgebreid familienetwerk in Bagdad. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van u en uw echtgenote kan redelijkerwijs verwacht worden dat jullie zich bij terugkeer naar Irak in Bagdad kunnen vestigen. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u in het verleden ook nooit enige andere problemen heeft ervaren in Bagdad (CGVS, p. 3).

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De door u neergelegde werkbadge, kopie van een deel van uw paspoort en nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit, nationaliteit en tewerkstelling als cipier bij het Iraaks ministerie van justitie, welke hier niet worden betwist. De door u neergelegde dreigbrief en politiedocumenten hebben dan weer geen bewijswaarde. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. Bijkomend wenst het CGVS toch ook de aandacht te vestigen op het gegeven dat Iraakse documenten heel gemakkelijk verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten, tegen betaling en corruptie, waardoor hun bewijswaarde op zich reeds moet gerelativeerd worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven

echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van H.T.N.J.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraakse nationaliteit en van Arabisch soennitische origine. U bent geboren in Bagdad maar bent opgegroeid in Al Dijail, gelegen in de provincie Salehedin. Hier was u woonachtig tot uw vertrek naar België. Op 5 januari 2012 trad u in het huwelijk met A.-M.S.K.A. (O.V.8.119.400) die net zoals u van Arabisch soennitische origine is en daarnaast afkomstig is uit Bagdad. Tot jullie huwelijk was hij woonachtig in de wijk Karada in Bagdad.

Uw echtgenoot was in Irak tewerkgesteld als cipier via het ministerie van Justitie. Zijn verantwoordelijke op het werk zette hem onder druk om gevangenen te mishandelen en te folteren. Hij weigerde en werd daarom door de sjiitische militie Asaib Ahl al-Haq (AAH) met de dood bedreigd. Naast de ontvangst van dreigbrieven hebben ze tevens geprobeerd hem te vermoorden. Dit gebeurde rond 10 juli 2014 in Karada. Van deze feiten diende uw echtgenoot op 15 juli 2015 klacht in bij de politie. Na deze problemen was uw echtgenoot voorzichtig. Hij probeerde ondermeer niet meer naar het werk te gaan. Uiteindelijk nam hij ontslag op zijn werk. Omwille van de problemen van uw echtgenoot besloten jullie Irak te verlaten.

Op 15 augustus 2015 verlieten u en uw echtgenoot Irak. Jullie vlogen eerst naar Turkije om van daaruit via Griekenland en de Balkanroute naar België verder te reizen. Op 7 september 2015 registreerden jullie zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit/en of asielaanvraag legde u uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw nationaliteitsbewijs; een kopie van de identiteitskaarten van uw beide ouders neer en een attest van zwangerschap.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot A.-M.S.K.A., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde Irak verlaten te hebben nadat u door de sjjiitische militie AAH werd geïsoleerd omdat u als cipier herhaaldelijk weigerde het bevel om gevangenen te mishandelen en te folteren op te volgen. Dit werd u door uw oversten, die banden hadden met AAH, niet in dank afgenomen. U ontving verschillende dreigbrieven van van AAH. Daarnaast probeerde AAH u tevens te vermoorden.

Allereerst dient hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw ontvangst van dreigbrieven van AAH afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet stroken met de verklaringen van uw echtgenote afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van ontvangst van deze dreigbrieven. U verklaarde voor uw klacht bij de politie op 15 juli 2014 één dreigbrief ontvangen te hebben. U situeerde de ontvangst van deze dreigbrief in de maand juni of 15 à 20 dagen voor u deze klacht ging indienen bij de politie. Vervolgens gaf u te kennen nog 5 andere dreigbrieven ontvangen te hebben. U voegde er evenwel aan toe dat deze allen afgeleverd werden na uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 7, 8 en 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u in de periode voorafgaand aan uw klacht bij de politie op 15 juli 2014 reeds 3 dreigbrieven ontving. Deze zouden volgens haar toen zijn afgegeven bij uw ouders (CGVS echtgenote, p. 4). Geconfronteerd vervolgens met deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen jullie respectievelijke verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat er in die periode voorafgaand aan deze klacht bij de politie 3 dreigbrieven naar jullie werden verstuurd. Vervolgens voegde ze er aan toe dat deze drie dreigbrieven werden afgegeven tijdens jullie gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 5). Uit jullie administratief dossier blijkt evenwel dat slechts één dreigbrief door jullie werd afgegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts weet u het Commissariaat-generaal er evenmin van te overtuigen dat in uw gevangenis een systeem van mishandeling en foltering bestaat waarbij u werd gevraagd hieraan aan deel te nemen. Volgens uw verklaringen bestond dit systeem van mishandeling en foltering van gevangenen reeds sinds het begin van uw werkzaamheden in deze gevangenis in 2009. U slaagde er evenwel niet in hierover een gedetailleerd en concreet verhaal te vertellen. U slaagde er bijvoorbeeld niet in aan te geven op welke wijze gevangenen werden geslagen en gefolterd, op welke schaal dit gebeurde, waar juist in de gevangenis deze praktijken plaatsvonden en wie daarbij betrokken was (CGVS, p. 5). Dit gebrek aan kennis van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en is op zijn minst merkwaardig te noemen voor iemand die beweert gedurende niet minder dan 5 à 6 jaar als cipier tewerkgesteld te zijn in dezelfde gevangenis en die uiteindelijk ook het bevel kreeg zich aan dergelijke praktijken te bezondigen. Als cipier met een dusdanige lange staat van dienst mag verwacht worden dat u nauwgezet op de hoogte bent van het reilen en zeilen in deze gevangenis. Wanneer u hierbij bovendien om meer details werden gevraagd over de wijze en omstandigheden waarop ook van u werd verwacht dat u gevangenen zou mishandelen, slaagde u er evenmin in veel details te geven. Ofschoon u aangaf meermaals het bevel te hebben gekregen om gevangenen te mishandelen kon u hierover geen meer details geven. Zo bleef u bijzonder vaag over waar ergens in de gevangenis u dan deze mishandelingen en folteringen moest uitvoeren (CGVS, p. 5 en 6). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u evenmin tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal eenduidige verklaringen aflegde over wanneer u het eerste bevel van uw overste had ontvangen om gevangenen te mishandelen. Zo gaf u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen 2 à 3 maanden voor 15 juli 2014 het eerste bevel gekregen te hebben om gevangenen te mishandelen (CGVS, p. 5). Wanneer u evenwel later tijdens ditzelfde gehoor tot tweemaal toe opnieuw werd gevraagd wanneer u dit eerste bevel om gevangenen te mishandelen ontving, gaf u ditmaal te kennen dat

dit gebeurde een maand à anderhalve maand voor 15 juli 2014 of in de maand juni van 2014 wat toch een opmerkelijk verschil in tijd is (CGVS, p. 6 en 9). U slaagde er tot slot ook niet in duidelijk aan te geven waarom pas in 2014 aan u als cipier werd gevraagd om gevangenen te mishandelen, terwijl dergelijke praktijken reeds bestonden sinds uw binnenkomst in deze gevangenis in 2009 (CGVS, p. 6). Dat het aantal gevangenen was toegenomen kan bezwaarlijk als een overtuigende en afdoende uitleg hiervoor beschouwd worden (CGVS, p. 6).

In het verlengde van voorgaande is het ook opvallend dat de andere dreigbrieven die aan u gericht waren pas toekwamen na uw vertrek uit Irak of dus meer dan een jaar na uw laatste probleem met AAH in Irak. Dat u er evenmin in slaagde van deze andere dreigbrieven enig exemplaar neer te leggen en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-geneaal er ook niet in slaagde de ontvangst van deze dreigbrieven duidelijk in de tijd te situeren of aan te geven wat er juist in deze dreigbrieven stond - u zou dit niet gevraagd hebben wat op zich reeds merkwaardig is -, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieraangaande evenmin ten goede (CGVS, p. 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen in Bagdad met AAH als gevolg van uw werkzaamheden als cipier in een gevangenis in Bagdad. Ook uw beweerde ontslag als cipier van de gevangenis van Al Adala komt hierdoor op de helling te staan. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Aansluitend bij voorgaande kunnen er tevens bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde verblijf na uw huwelijk in Al Dijail (provincie Salahedin). Ofschoon u aanvankelijk aangaf na uw huwelijk op 5 januari 2012 tot een week à 10 dagen dagen voor uw vertrek op 15 augustus 2015 uit Irak daar te hebben gewoond en daar ook officieel ingeschreven te zijn geweest, slaagde u er niet in enig document voor te leggen dat uw beweerde (geregistreerd) verblijf daar in die periode effectief kan staven (CGVS, p. 2 en 3). Ter staving van uw verblijf daar legde u weliswaar de woonstkaart neer van uw schoonvader, maar deze heeft geen enkele bewijswaarde voor uw beweerde verblijf daar. U slaagde er evenmin in de hiermee verbonden voedselrantsoenkaart (welke ondermeer de gezinssamenstelling bevat) neer te leggen waaruit uw verblijf daar onder zijn woonstkaart zou blijken. U legde daarnaast wel een Iraakse identiteitskaart neer die op 16 augustus 2012 - of dus na uw huwelijk en verhuis naar Al Dijail - werd uitgereikt te Rusafa, Bagdad. Bovendien bleef u later tijdens ditzelfde gehoor op het Commissariaat-geneaal bijzonder vaag over waar u precies na juli 2014 overal in Irak zou verbleven hebben. U gaf aan het grootste deel van de tijd toen in Al Dijail bij uw schoonfamilie te hebben verbleven (dit was uw hoofdverblijfplaats), maar daarnaast ook toen her en der een beetje, waaronder bij uw familie, te hebben verbleven. Vervolgens gaf u te kennen ongeveer een jaar geleden Al Dijail te zijn ontvlucht voor de oorlog en toen naar uw ouders in Bagdad te zijn gevlucht. U slaagde er vervolgens niet in aan te geven tot wanneer juist u in Al Dijail woonachtig was (CGVS, p. 12 en 13). Het vermoeden bestaat dan ook dat u in deze periode tevens langdurig woonachtig was in Bagdad. In elk geval kan het CGVS zich geen duidelijk beeld vormen over uw precieze (officiële) verblijfplaatsen in Irak in de laatste jaren voor uw asielaanvraag. Wat er ook van zij, luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-geneaal verblijven uw beide ouders, broers en zussen nog steeds in Bagdad en hebben zij daar geen noemenswaardige problemen gekend. U beschikt derhalve over een uitgebreid familienetwerk in Bagdad. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van u en uw echtgenote kan rederlijkerwijs verwacht worden dat jullie zich bij terugkeer naar Irak in Bagdad kunnen vestigen. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-geneaal blijkt immers dat u in het verleden ook nooit enige andere problemen heeft ervaren in Bagdad (CGVS, p. 3).

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De door u neergelegde werkbadge, kopie van een deel van uw paspoort en nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit, nationaliteit en tewerkstelling als cipier bij het Iraaks ministerie van justitie, welke hier niet worden betwist. De door u neergelegde dreigbrief en politiedocumenten hebben dan weer geen bewijswaarde. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. Bijkomend wenst het CGVS toch ook de aandacht te vestigen op het gegeven dat Iraakse documenten heel gemakkelijk verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten, tegen betaling en corruptie, waardoor hun bewijswaarde op zich reeds moet gerelativeerd worden."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, huwelijksakte en de identiteitskaarten van uw ouders bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de "*motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980*", van het zorgvuldigheidsbeginsel ("*noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen*"), van een "*beoordelingsfout*", van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van "*het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek*", van de rechten van verdediging en van "*de samenwerkingsplicht*".

Verzoekers stellen dat er maar één brief bij de ouders van verzoeker is aangekomen vóór het indienen van de klacht op 15 juli 2014. Wanneer verzoekster naar drie documenten verwijst, bedoelt zij "*de dreigingsbrief en de klacht bij de en bij de onderzoeksrechter*", aldus verzoekers. Zij menen dat de tegenstrijdigheid voortvloeit uit een misverstand. Vervolgens verwijzen verzoekers naar enkele rapporten, waaruit zij afleiden dat er veel foltering en mishandelingen in Iraakse gevangenschappen plaatsvinden, ook in de gevangenis van Al Adala. Zij wijzen erop dat verzoekers werk als cipier niet wordt betwist. Tot aan het bevel werd aan verzoeker nooit gevraagd om aan mishandelingen deel te nemen, aldus verzoekers, en deze mishandelingen vonden plaats in een andere afdeling waar hij moest "*binnen gaan*" om het bevel uit te voeren. Verzoekers citeren uit een gehoorverslag. Verzoekers stellen dat verzoeker omwille van zijn weigering om deel te nemen aan foltering en mishandelingen geen details heeft over het verloop van deze mishandelingen, ook al werkte hij er sinds 2009.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat de broer van verzoeker de overlijdensakte van zijn broer A. heeft ontvangen na de kennisgeving van de bestreden beslissingen en waarin als doodsoorzaak wordt vermeld: een kogel in het hoofd, hetgeen volgens hen een sterke aanwijzing is voor een executie. Zij menen dat deze feiten aantonen dat er voor hen en hun familie een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer te worden van gericht geweld "*omwille van hun soennitische strekking*". Zij stellen onder verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 20 juni 2016 dat soennieten, als groep, het risico lopen het slachtoffer te worden van ontvoeringen, moorden of mishandelingen. Dit element staft naar de mening van verzoekers de vrees van verzoeker zelf en de geloofwaardigheid van de bedreiging ten aanzien van zijn persoon. Teneinde een onderzoek te voeren naar dit nieuwe element, stellen verzoekers dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

Verder wijzen verzoekers erop dat UNHCR van mening is dat in bepaalde gevallen de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning en dat het feit dat een asielzoeker tot een wel geïdentificeerde groep behoort, voldoende kan zijn om hem te erkennen als vluchteling. Zij stellen dat dit samengelezen dient te worden met de elementen van hun profiel.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat zij als soennitische bewoners van Bagdad een objectief en verhoogd risico lopen op het slachtoffer te worden van de aanslagen van zowel sjitische milities als van ISIS "*als hij zich niet aansluit*". Zij verwijzen dienaangaande naar een reeks rapporten, alsook op de moord op de broer van verzoeker. Tevens wijzen zij erop dat niet wordt betwist dat zij beiden werkzaam zijn bij de overheid en dat personen die werkzaam zijn bij de overheid of hun familieleden ook een verhoogd risico lopen op vervolgingsdaden. Dienaangaande verwijzen zij tevens naar een aantal rapporten.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers vooreerst als volgt:

"3.1. Bepalen van het gebied waarvan verzoekers afkomstig zijn.

Het CGVS heeft bedenkingen gemaakt bij het beweerde verblijf van verzoeker in Al Dujail in de provincie Salahedin, na zijn huwelijk met verzoekster. Het CGVS vermoed dat hij minstens na juli 2014 langdurig in Bagdad verbleef.

Het volstaat niet te verwijzen naar het gebrek aan documenten om te beslissen dat verzoeker niet in Al Dujail verbleef. Indien hij dat niet met documenten kan bewijzen moet de mogelijkheid geboden worden om zijn verblijf in Al Dujail te bewijzen door zijn verklaringen.

Het CGVS heeft ene korte herkomstcheck gevoerd, zowel voor verzoeker (pp. 3 en 13 van zijn gehoorverslag) als voor verzoekster (p. 2 van haar gehoorverslag). Uit geen enkele verklaring van bieden van hen blijkt dat er onwetendheden aanwezig zijn die zouden toelaten om hun verblijf in Al Dujail te betwisten.

Daarenboven word enkel de afkomst van verzoeker betwist. Voor verzoekster word haar afkomst en woonplaats in Al Dujail helemaal niet betwist. In dit geval moet de veiligheidssituatie van haar regio van herkomst onderzocht worden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, en niet de veiligheidssituatie van de stad Bagdad.

Omdat dit niet te onderzocht werd dient te beslissing ook vernietigd worden.

3.2. Een interne vluchtalternatief is in Bagdad niet mogelijk.

Hoe dan ook, meent het CGSV dat verzoekers in Bagdad over een uitgebreid familienetwerk beschikken en zich dus in Bagdad zou kunnen vestigen.

Hiermee maakt het CGVS impliciet gebruik van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet :

[...]

Er zijn dus vier voorwaarden om te beslissen dat er interne vluchtalternatief beschikbaar zou zijn:

Ten eerste moeten verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade lopen in Bagdad. In dit verzoekschrift toont verzoeker aan dat dit niet het geval is.

Ten tweede moeten zij er toegang krijgen tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade. De objectieve informatie toont aan dat dit in Bagdad niet het geval is.

Ten derde moeten zij op een veilige en wettige manier naar Bagdad kunnen reizen en zich toegang verschaffen in Bagdad, het CGVS heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid voor verzoekster om zich in Bagdad legaal te vestigen.

Ten vierde moet er redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat hij er zich daar vestigt. Het CGVS oordeelt dat omwille van het feit dat verzoeker er over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt er van hem redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich daar zou vestigen.

Dit gegeven moet in het licht van de nieuwe elementen, de moord po de broer van verzoeker in Bagdad en het feit dat zijn familie er ondergedoken en zonder vaste woning woont gelezen worden. In die zin dient er minstens en nieuwe analyse van de mogelijkheid tot interne vluchtalternatief gemaakt worden en dient de beslissing vernietigd worden zodat het CGSV die analyse zou voeren."

Daarna stellen verzoekers dat zij in ondergeschikte orde verweerders conclusies betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad betwisten en zetten zij dienaangaande een uitgebreide motivering uiteen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de overlijdensakte van de broer van verzoeker (stuk 3), een envelop (stuk 4) en zeven rapporten (stukken 5-11).

Per drager brengt verweerder op 17 oktober 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen" van 1 juni tot 12 augustus 2016 van 12 augustus 2016 en het document "Irak – Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en andere Europese asielinstanties, een Frans arrest, drie rapporten, de vertaling van de bij hun verzoekschrift gevoegde overlijdensakte en de geboorteakte van hun zoon (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat verzoeker werd bedreigd door een sjjiitische militie omdat hij weigerde als cipier een bevel om gevangenen te folteren en te mishandelen uit te voeren. Verzoekster beroept zich op dezelfde asielmotieven als verzoeker. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het aantal dreigbrieven en het moment van ontvangst van de eerste dreigbrief, (ii) de kennis van verzoeker, gelet op zijn werkzaamheden als cipier in hetzelfde gevangenis sinds 2009, van de mishandelingen in de gevangenis gebrekkig is, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers nog dreigbrieven zouden ontvangen na hun vertrek uit Irak en dus meer dan een jaar na de laatste problemen met de militie en verzoeker bovendien de ontvangst van deze dreigbrieven niet duidelijk in de tijd kan situeren en de inhoud ervan niet kent en er ook niet naar heeft gevraagd, (iv) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de sjjiitische militie omwille van de werkzaamheden van verzoeker als cipier in de gevangenis, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn ontslag als cipier, (v) verzoeker zijn beweerde verblijf na zijn huwelijk in Al Dijail (provincie Salahedin) niet aannemelijk maakt, en (vi) de voorgelegde de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Omwille van deze reden kan evenmin worden aangenomen dat uit het loutere feit dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden zou kunnen worden afgeleid dat één van beide de waarheid spreekt, wel integendeel.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoekster, wanneer zij het over drie documenten heeft, doelt op “*de dreigingsbrief, de klacht bij de en bij de onderzoeksrechter*”, komen zij niet verder dan het opwerpen van een ongefundeerde *post factum*-verklaring. In het verslag van verzoeksters gehoor staat immers te lezen als volgt: “*Het was niet 1 dreigbrief ; maar verschillende 3 à 4 dreigbrieven; ik herinner mij wel dat die klacht werd ingediend 15.7 en vijf dagen voordien zijn die incidenten gebeurd.*

Er waren meerdere dreigbrieven zei 3 à 4. Wat kunt u mij daar over zeggen? 3 waren er” (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker op drie verschillende documenten doelde, waaronder één dreigbrief; zij sprak duidelijk over drie dreigbrieven. Dat er sprake zou zijn van een misverstand, kan dan ook niet worden bijgetreden.

In de bestreden beslissingen wordt terecht geoordeeld als volgt:

“Allereerst dient hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw ontvangst van dreigbrieven van AAH afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet stroken met de verklaringen van uw echtgenote afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van ontvangst van deze dreigbrieven. U verklaarde voor uw klacht bij de politie op 15 juli 2014 één dreigbrief ontvangen te hebben. U situeerde de ontvangst van deze dreigbrief in de maand juni of 15 à 20 dagen voor u deze klacht ging indienen bij de politie. Vervolgens gaf u te kennen nog 5 andere dreigbrieven ontvangen te hebben. U voegde er evenwel aan toe dat deze allen afgeleverd werden na uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 7, 8 en 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u in de periode voorafgaand aan uw klacht bij de politie op 15 juli 2014 reeds 3 dreigbrieven ontving. Deze zouden volgens haar toen zijn afgegeven bij uw ouders (CGVS echtgenote, p. 4). Geconfronteerd vervolgens met deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen jullie respectievelijke verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat er in die periode voorafgaand aan deze klacht bij de politie 3 dreigbrieven naar jullie werden verstuurd. Vervolgens voegde ze er aan toe dat deze drie dreigbrieven werden afgegeven tijdens jullie gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 5). Uit jullie administratief dossier blijkt evenwel dat slechts één dreigbrief door jullie werd afgegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Waar verzoekers verder wijzen op een aantal rapporten met betrekking tot folteringen en mishandelingen in Iraakse gevangenissen, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt getwijfeld aan het feit dat er in Iraakse gevangenissen folteringen en mishandelingen plaatsvinden. Het is evenwel niet aannemelijk dat verzoeker, die beweert sinds 2009 als cipier in de gevangenis van Al Adala te hebben gewerkt en stelt op de hoogte te zijn geweest van de folteringen en mishandelingen die er plaatsvinden, niet verder komt dan het uiten van vage en weinig gedetailleerde verklaringen wanneer hij verklaart dat hij zelf het bevel kreeg om dergelijke folteringen en mishandelingen uit te voeren en hem wordt gevraagd hierover te vertellen. Verzoekers kunnen niet verwijzen naar louter algemene informatie om verzoekers kennis alsnog aan te tonen. Bovendien kan uit het bijgevoegde artikel (verzoekschrift, stuk 5) enkel worden afgeleid dat er in de gevangenis van Al Adala sprake is/was van afpersing van de gevangenen en hun familieleden, doch dit is geenszins zo maar gelijk te schakelen met folteringen en mishandelingen. Verder kunnen verzoekers de gebrekkige kennis van verzoeker over de beweerde folteringen en mishandelingen in de gevangenis van Al Adala evenmin verklaren door er enkel op te wijzen dat deze plaatsvonden in een andere afdeling. Immers, verzoekers vragen in België internationale bescherming omwille van problemen naar aanleiding van een bevel aan verzoeker om gevangenen te folteren en mishandelen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker een gedegen kennis heeft van de praktijk waaruit deze folteringen en mishandelingen zouden bestaan, *quod non in casu*. Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt: *“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u evenmin tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal eenduidige verklaringen aflegde over wanneer u het eerste bevel van uw overste had ontvangen om gevangenen te mishandelen. Zo gaf u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen 2 à 3 maanden voor 15 juli 2014 het eerste bevel gekregen te hebben om gevangenen te mishandelen (CGVS, p. 5). Wanneer u evenwel later tijdens ditzelfde gehoor tot tweemaal toe opnieuw werd gevraagd wanneer u dit eerste bevel om gevangen te mishandelen ontving, gaf u ditmaal te kennen dat dit gebeurde een maand à anderhalve maand voor 15 juli 2014 of in de maand juni van 2014 wat toch een opmerkelijk verschil in tijd is (CGVS, p. 6 en 9). U slaagde er tot slot ook niet in duidelijk aan te geven waarom pas in 2014 aan u als cipier werd gevraagd om gevangenen te mishandelen, terwijl dergelijke praktijken reeds bestonden sinds uw binnenkomst in deze gevangenis in 2009 (CGVS, p. 6). Dat het aantal gevangenen was toegenomen kan bezwaarlijk als een overtuigende en afdoende uitleg hiervoor beschouwd worden (CGVS, p. 6).”* Uit een lezing van het gehoorverslag van verzoeker blijkt immers wel degelijk dat verzoeker aanvankelijk sprak over twee à drie maanden voor 15 juli 2014 dat hij de eerste keer het bevel kreeg (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5), terwijl hij later sprak van één of anderhalve maand voor 15 juli 2014 en de maand juni 2014 (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 6 en 9).

Betreffende de in onderhavig verzoekschrift opgeworpen nieuwe elementen, namelijk dat verzoekers broer door middel van een kogel in het hoofd zou zijn gedood, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekers er in hun verzoekschrift zelf stellen dat *“er voor verzoekers en hun familie een verhoogd risico bestaat om slachtoffer te worden van gericht geweld omwille van hun soennitische strekking. Soennieten lopen, als groep, het risico slachtoffer te worden van ontvoeringen, moorden of mishandelingen (stuk 6, p. 17). Het feit dat de familie van verzoeker als verzoekster recent het slachtoffer was van dit soort geweld maakt voor hen dit risico aannemelijk.”* Hieruit blijkt dat de dood van verzoekers broers door verzoekers alleszins niet wordt gelinkt aan de problemen die zij beweren te kennen met de sjjiitische militie in het kader van verzoekers werkzaamheden als cipier in de gevangenis. Integendeel, zij linken diens dood aan algemene omstandigheden van sektarisch geweld in Bagdad. In tegenstelling met wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, kan hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging in hun hoofde worden afgeleid. Zij dienen hun vrees voor vervolging immer *in concreto* aan te tonen en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon (verzoekschrift, stuk 6) volstaat hiertoe niet. Uit de bijgevoegde overlijdensakte (verzoekschrift, stuk 3) kan enkel worden afgeleid dat verzoekers broer overleed door een kogel in het hoofd, niet dat de aanslag gericht zou zijn op de persoon van verzoekers broer. De bijgevoegde envelop (verzoekschrift, stuk 4) toont enkel aan dat zij recent post ontvingen uit Irak. De geboorteakte van hun zoon (rechtsplegingsdossier, stuk 9) toont enkel aan dat zij een zoon hebben.

Waar verzoekers er vervolgens op wijzen dat zij als soennitische bewoners van Bagdad *“een objectief en verhoogd risico [lopen] om slachtoffer van te worden van de aanslagen van zowel de Sjiitische milities als van ISIS als hij zich niet aansluit”* en daarbij verwijzen naar een aantal rapporten, dient er opnieuw op gewezen dat verzoekers hun aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon hiertoe niet volstaat. Hoger is reeds komen vast te staan dat geen geloof kan worden

gehecht aan de aangevoerde asielmotieven waarbij verzoekers problemen zouden kennen met een sjitische militie omdat verzoeker als cipier in de gevangenis geen gevangenen wou martelen en mishandelen. De Raad ontwaart noch in onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief rechtsplegingsdossier verder enig ander concreet element waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen louter omwille van het feit dat zij soennieten zijn die in Bagdad wonen. Hetzelfde geldt waar verzoekers erop wijzen dat verzoeker bij de overheid werkzaam is, alsook voor de overige informatie die zij aan hun verzoekschrift toevoegen (stukken 5-11) en ter terechtzitting neerleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Aangaande verzoekers verblijfplaatsen in Irak voor hun vertrek wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Aansluitend bij voorgaande kunnen er tevens bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde verblijf na uw huwelijk in Al Dijail (provincie Salahedin). Ofschoon u aanvankelijk aangaf na uw huwelijk op 5 januari 2012 tot een week à 10 dagen dagen voor uw vertrek op 15 augustus 2015 uit Irak daar te hebben gewoond en daar ook officieel ingeschreven te zijn geweest, slaagde u er niet in enig document voor te leggen dat uw beweerde (geregistreerd) verblijf daar in die periode effectief kan staven (CGVS, p. 2 en 3). Ter staving van uw verblijf daar legde u weliswaar de woonstkaart neer van uw schoonvader, maar deze heeft geen enkele bewijswaarde voor uw beweerde verblijf daar. U slaagde er evenmin in de hiermee verbonden voedselrantsoenkaart (welke ondermeer de gezinssamenstelling bevat) neer te leggen waaruit uw verblijf daar onder zijn woonstkaart zou blijken. U legde daarnaast wel een Iraakse identiteitskaart neer die op 16 augustus 2012 - of dus na uw huwelijk en verhuis naar Al Dijail - werd uitgereikt te Rusafa, Bagdad. Bovendien bleef u later tijdens ditzelfde gehoor op het Commissariaatgeneraal bijzonder vaag over waar u precies na juli 2014 overal in Irak zou verbleven hebben. U gaf aan het grootste deel van de tijd toen in Al Dijail bij uw schoonfamilie te hebben verbleven (dit was uw hoofdverblijfplaats), maar daarnaast ook toen her en der een beetje, waaronder bij uw familie, te hebben verbleven. Vervolgens gaf u te kennen ongeveer een jaar geleden Al Dijail te zijn ontvlucht voor de oorlog en toen naar uw ouders in Bagdad te zijn gevluht. U slaagde er vervolgens niet in aan te geven tot wanneer juist u in Al Dijail woonachtig was (CGVS, p. 12 en 13). Het vermoeden bestaat dan ook dat u in deze periode tevens langdurig woonachtig was in Bagdad. In elk geval kan het CGVS zich geen duidelijk beeld vormen over uw precieze (officiële) verblijfplaatsen in Irak in de laatste jaren voor uw asielaanvraag. Wat er ook van zij, luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal verblijven uw beide ouders, broers en zussen nog steeds in Bagdad en hebben zij daar geen noemenswaardige problemen gekend. U beschikt derhalve over een uitgebreid familienetwerk in Bagdad. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van u en uw echtgenote kan redelijkerwijs verwacht worden dat jullie zich bij terugkeer naar Irak in Bagdad kunnen vestigen. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u in het verleden ook nooit enige andere problemen heeft ervaren in Bagdad (CGVS, p. 3).”

Er dient opgemerkt dat verzoekers in hun verzoekschrift als volgt stellen: *“Als soenitische bewoner van Bagdad lopen verzoekers een objectief en verhoogd risico [...]”* (p. 10) (de Raad onderlijnt). Aldus bevestigen verzoekers in hun verzoekschrift dat zij inwoners van Bagdad zijn. Verzoekers verwijten aan verweerder dat hij een te korte herkomstcheck zou hebben gedaan, doch zij laten na enig concreet element aan te halen dat volgens hen aan bod diende te komen aangaande hun herkomst. Uit de hiervoor geciteerde motieven blijkt genoegzaam dat redelijkerwijze kan worden getwijfeld aan de recente verblijfplaatsen van verzoekers in Irak voorafgaand aan hun vertrek naar Europa. Daar verzoekers bovendien in onderhavig verzoekschrift bevestigen dat zij inwoners van Bagdad zijn, is er *in casu* helemaal geen sprake van een intern vestigingsalternatief in Bagdad in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de door verzoekers neergelegde stukken, wordt in de bestreden beslissingen terecht geoordeeld als volgt:

“De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De door u neergelegde werkbadge, kopie van een deel van uw paspoort en nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit, nationaliteit en tewerkstelling als cipier bij het Iraaks ministerie van justitie, welke hier niet worden betwist. De door u neergelegde dreigbrief en politiedocumenten hebben dan weer geen bewijswaarde. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. Bijkomend wenst het CGVS toch ook de aandacht te vestigen op het gegeven dat Iraakse documenten heel gemakkelijk verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten, tegen betaling en corruptie, waardoor hun bewijswaarde op zich reeds moet gerelativeerd worden.”

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers geciteerde (zie verzoekschrift) en de aan hun verzoekschrift toegevoegde elementen (stukken 5-11) en de ter terechtzitting neergelegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER